

M A G
Mindennapok Gárdonyiban

III. évf. 1. szám
2008. szeptember

MAGvetés

A 2007-08-as tanévben iskolaújságunknak kilenc számát olvashatta a Kedves Olvasó. Biztosan voltak olyan diákok, akik megkedvelték, s várják a folytatást. Szerencsére voltak olyan diákok is, akik nyári élményeikről beszámolókat készítettek.

Az a tény, hogy most üdvözölhetjük Kedves Olvasóinkat, örömmel tölti el a szerkesztőket, mert abban bízunk, hogy nem veszítették el Hűséges Olvasóikat, s e tanévben is lesznek olyan diákok, akik várják és örömmel fogják olvasni a „lapot”.

S itt álljunk meg egy szóra!

Sajnos, a tavalyi tanévben nem sikerült gazdaságossá tenni az újságunk megjelenítését. Az újság ára fele részben sem fedezte a nyomtatási költséget, elsősorban a színes festékpátronok árát. Úgy gondoljuk, a fekete-fehér formátum színtelenné és korszerűtlenné teszi a kiadványt. Ezért választottuk azt a formát, hogy az iskola honlapján fogunk megjelenni, így nincsenek nyomtatási költségek, de a színes jelleget is meg tudjuk őrizni. (Az a Kedves Olvasó pedig, aki szeretné a hagyományos módon kezébe fogni az újságunkat, vagy kinyomtatja fekete-fehérben, vagy megrendeli a szerkesztőknél a számot.) Tehát a jövőben itt, a www.gardonyi-eger.sulinet.hu oldalon találjátok meg iskolánk újságját.

Reméljük, sokan, egyre többen fogják olvasni „lapunkat”, és biztosak vagyunk abban is, hogy ezen a módon meg tudunk szólni olyanokat, aki még nem vagy már nem járnak iskolánkba. Sőt, biztosan olyan Olvasóink is lesznek, akik érdeklődők és kíváncsiak az egri ciszterci iskolára.

Ebből is következik, hogy nagy a felelősségük az írástudóknak. Elsődleges a valóság, hogy az Olvasó megtudja, mi történt. Célunk, hogy beszámoljunk a lényeges eseményekről. Fontos az érték, hogy az Olvasó megismerjen bennünket: hogy felismerje eszményeinket és azonosulni tudjon velük. És fontos az, hogy színesen, érdekesen és gyorsan készüljön az újságunk. Ehhez azonban az szükséges, hogy ha az értékeinket elfogadod, mered és tudod képviselni, akkor légy Te is alkotója ennek az újságnak. Ha nem csupán néhány szerkesztő érzi magáénak a MAG-ot, hanem évfolyamonként néhányan, s ebben a diákönkormányzat is felelősen részt vesz, akkor újságunk kedvelt lesz iskolánkon belül és kívül. Akkor tényleg az lesz, amit a címe jelent. Megjelennek benne a mindennapok eseményei, de ott lesz benne a mag is, amelyből a jövő, az élet is kifejlődik. S gondolj a mustármagra....

Tehát bízunk benne, hogy megtaláltuk azt a módot, amellyel mindenkire eljutunk. Bízunk abban is, hogy lesznek olvasóink, lesznek szerkesztőink. Várjuk azoknak a leveleit, beszámolóit - korra való tekintet nélkül -, akik segíteni akarnak nekünk, mert már ismerik a régi slágert: „Egyedül nem megy, egyedül nem megy...”

„Tanúim leszek...”

Emlékeim a Magyar Sydney-ről

2008. július 17. és 20. között rendezték meg Egerben a XXIII. Katolikus Ifjúsági Világtalálkozó magyar változatát – több közép-európai országhoz hasonlóan.

A Magyar Sydney – Katolikus Ifjúsági Napokra mintegy 1800 fiatal regisztrált, a nyitott programokon azonban több mint 2000-en vettek részt. A főszervezők munkáját mintegy 170 önkéntes segítette, akiket feltűnő sárga köpenyükről lehetett felismerni.

Nekünk „kanáriknak” már júl. 16-án meg kellett érkezni Egerbe, az Érseki Szent József Kollégiumba. Ekkor még egy bátortalanul ismerkedő társaság voltunk, de csakhamar mindenki megtalálta azt a kis közösséget, amellyel a megmaradó szabad idejét tölthette – amikor nem teljesített szolgálatot. Kora du. kaptunk eligazítást, amikor is beosztottak minket a különböző helyszínre, pl. a Kőrcsarnokba vagy a Bazilikába. Én, személy szerint a sportcsarnokban teljesítettem szolgálatot – a regisztrációnál.

Júl. 17-én érkezett meg a résztvevők zöme, akiket azonban sajnos, kénytelenek voltunk megvárakoztatni, mert a személyre szóló jelvényekkel volt némi csúszásunk. Mégis - meglepő módon - a zárandokok keresztényi türelemmel viselték a várakozás hosszú óráit. Egyesek még táncra is perdültek, hogy gyorsabban teljen az idő.

Mikor végre minden elkészült és mindenki kikészült, délután elindulhatott a regisztráció: minden résztvevő kapott egy zárandokcsomagot (egy Magyar Sydney-s pólót, egy nyakbavalót- amire a jelvényt kellett akasztani-, egy izolírpárnát és egy programfüzetet – amiben minden szükséges információt meg lehetett találni).

Du. 5-kor pedig már kezdődött a nyitó szentmise a Bazilikában, melyet Dr. Terenyák Csaba egri érsek atya celeb-

rált. A vacsora után a Találkozás Ünnepeén a zárandokok egymáshoz és Istenhez is közelebb kerülhettek az énekek, köszöntések, egymás felé fordulások, beszélgetések és tanúságtételek segítségével.

Péntek délelőtt *Bábel Balázs* kalocsa-kecskeméti érsek atya tartott katekézist. Utána tematikus és kiscsoportos műhelyekben mélyíthették el a résztvevők a hallottakat. Délben kezdődött a körcsarnokban a szentmise, ahol felejthetetlen élmény volt több mint 70 atyát egyszerre misézni látni. Ebéd és némi ejtőzés után délután 4 körül kezdődött a Szentlélek útja, amely során a város utcáin hömpölygő tömeg a zárandoklat énekeit dalolva a Szentlélek ajándékairól emlékezett meg. A mi iskolánk - pontosabban a Ciszterci Rendház - előtt a Tudomány (mint isteni ajándék) előtt róttuk le a tiszteletünket.

Felemelő érzés volt ennyi hívő fiatal együtt látni és tevékenyen közreműködni a zárandoklat lebonyolításában. A Szentlélek útjának utolsó állomása a Várban volt, ahonnan mindenki visszasietett a sportcsarnokba, hogy elfogyassza a vacsoráját. 20:00-kor kezdődött a Kien-gesztelődési este, majd 22:00 órától a kanárik többsége a Nyitott templomok éjszakáján egy-egy templomban teljesített szolgálatot. Mi felügyeltünk a zenés, énekes programokra, s hogy az idelátogatók megfelelő „állapotban” legyenek a templomi elmélyüléshez.

Másnap, szombaton, miután mindenki megtöltötte a hasát reggelivel (esetleg még kunyerált egy kicsit a konyhas néniktől, akik - ha még volt miből - szívesen adtak enni a megfáradt zárandokoknak), *Balás Béla* kaposvári

püspök atyától hallhattunk katekézist, aki a világtalálkozó és a mi találkozóink mottójáról beszélt: „Amikor leszáll rátok a Szentlélek, erő tölt el benneteket, és tanúim lesztek.” (Ap-Csel 1,8) A katekézis és a szentmise közötti időben tematikus műhelyekben adhatták át magukat a fiatalok a Szentléleknek. Délután kezdődött az Ifjúsági Fesztivál, melynek programjai közül szerencsére többön is részt tudtam venni. Az Érsekkertben például Krisztina Csodapatikájában kaphattunk gyógyírt lelki bajainkra.

Az Ifjúsági Fesztivál keretében jártam életemben először a Liceum kápolnájában is, ahol volt szerencsém *Réz Lóránt* orgonaművész koncertjén elbúcsúztatni a közönséget (munkált bennem a „kanári”-szellem), majd az érsekkerti szökőkútnál a Szalézi Rend tagjai végigvezettek engem a 7 főbűnön (tanulságos volt csukott szemmel egy másik embertársam segítségére bízni magamat, hogy a bűnök el ne ragadjanak). És még az Eucharist együttes (korábban Gábel testvérek) koncertjére is sikerült benézni, ahol remekül szórakoztak még a szerzetesek és nővérek is (ők is velünk táncoltak).

Este 9-kor kezdődött a vigília (virrasztás), majd 23:30-kor élő kapcsolatban, a Helló Sydney! programon belül a sydney-i záró szentmisét követhették végig a baglyokká átalakult kanárik és a szívósabb zárandokok. Sőt, hála a XXI. századi technikának, még kapcsolatba is tudtunk lépni a Sydney-ben misét hallgató fiatalokkal.

Vasárnap elfacsarodó szívvel láttam a sok felmálházott zárandokot, s már érezve az elválás szelét, rossz szájjal fogyasztottuk el az utolsó reggelinket. Hátra volt még egy nagyszabású szentmisénk – ugyanolyan jó hangulatú, mint az eddigiek -, de már mindenki tudatában volt annak, hogy hamarosan haza kell mennünk, és itt kell hagynunk egy remek társaságot, mely az eltelt napok során olyan jól összekovácsolódott.

A záró szentmisét *Erdő Péter* bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek atya celebrálta, mely előtt még a Szentatya homíliáját láthattuk felvételtől, hatalmas kivetítőkön.

A szentmise után volt még egy nagyszabású eleme a búcsúzásnak: egy hatalmas, a Földet jelképező léggömb járt körül az ünneplő tömeg „kezén”. Mindenki próbálta megérinteni – Földünket egy kicsit jobban magáénak tudni. Végül itt búcsúztattak el minket, önkénteseket is – meg kell hagyni, valóban méltó körülmények között. A főszervezőket pedig – ősi magyar szokás szerint – levegőbe emelték az izmosabb kanári fiúk.

Dávid Eszter 13.K

Magyar Sydney

Távol Ausztráliától, de közel egymáshoz

Mindannyian izgatottan, várakozásokkal telve készültünk rá. „Ilyen még nem volt és nem is lesz!” – ezt lehetett hallani róla. Hogy mi pótolhat egy ausztráliai ifjúsági világtalálkozót, a több százezer ifjú zarándok együttlétét, a pápával való találkozást és a már 25 év alatt tradícióvá vált egerszalóki találkozót, azt elképzelni sem tudtuk. Így vágtunk neki az 5 napnak (mivel a szervezők között voltam) július idusát követően.

Már az előzetes regisztrációnál érezhető volt, hogy itt valami különleges készül. Az világhálón történő jelentkezés, a naprakész tájékoztatás és az egyre növekvő résztvevői létszám is mind ezt sejtette.

Az első (nekem második) nap délelőttjén az egri sportszarnok előtt kezdtek gyűlni a fiatalok. Néhányan csak a szomszéd utcából jöttek, de nagyon sokan messziről érkeztek, más városokból, közeli s távoli falvakból, s szép számmal voltak olyanok is, akik Kárpátaljáról, Felvidékről, Erdélyből vagy éppen Délvidékről tették meg a nagy utat. Rengetegen gondolták úgy, hogy nyarukból négy napot nem tanulással, munkával, strandolással vagy éppen nyaralással töltenek, hanem szívükbe, lelkükbe valami mást töltenek. Rengeteg volt ott a fiatal és lélekben fiatal is. Valami miatt ugyanúgy ott volt 14 éves ifjú, mint ahogy a 82 éves – már idejét sem tudjuk mikor felszentelt – atya is. Bár nem egyezett az, hogy honnan jönnek, nem voltak egykorúak, akik odagyültek, de mégis eljöttek, mégis ott voltak. Tudták, érezték, hallották Jézus szavait: „Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.” (Mt 18,20) – S bár az összegyűltek különbözőek voltak, egyek voltak hitben, hazában.

Ez a lelkület hatotta át a négy napot, annak minden eseményét, minden pillanatát. Eseményekben és pillanatokban pedig nem volt hiány. A lelkes szervezők gondoskodtak arról, hogy minden percünket hasznosan töltsük, sose unatkozzunk.

A zene nyelve mellett az énekek közül a legtöbb magyarul szólalt meg, de többször latin, angol, olasz, francia, vagy zulu nyelv is színesítette a palettát. A tánc, a mozgás is legalább ilyen sokszínű volt. is Az orgona-

szót csodálattal hallgathattuk a Bazilikában, a gospel közben a kórus tapsjátéka a közönségre is átragadt, de sokak csatlakoztak a Nyolc Boldogság nővéreinek liturgikus táncához is. Mégis az utolsó esti vigília jelentette a csúcspontot együtt éneklésben, együtt táncolásban. A körzsarnok megtelt zenével és fiatalokkal. Több mint ezren énekeltek együtt az ismertebb és kevésbé ismert dalokat. S mindeközben egyszerre mozgott a sokaság. Az igazi nagy koncertek hangulata és a szelíd, alázatos keresztényi ünneplés egyszerre volt jelen – akár a korábbi világtalálkozók slágereit, akár a zulu-keresztény dalokat énekeltek.

De a hangos öröm mellett a csendes nyugalom is táplálta lelkünket. A nővérek által tartott reggeli imádságokban és a szentségimáadásban az áhítat, a csend és a megnyugvás hatott át mindent, s érte el lelkük legmélyét. Ha csak egyvalaki imádkozik, már annak az erejét is lehet érezni, de mikor több mint ezer ember együtt, annak milyen ereje van! Aki ott volt, érezhette mindezt, s a Szentlélek erős jelenlétét. Csodálatos volt, de lelkileg szintén sokat jelentettek, és valamennyiünket megérintettek a tanúságtételek – a maguk őszinteségével, tabunélküliségével, az esetleges gyötrelmekkel, vagy éppen a megtérés vagy a meghívás pillanatának örömteli felidézésével.

A lelki táplálékot a szentmisék prédikációi és katekézisek is kínálták, ám a bölcs gondolatok, tanítások, a személyes élmények sem hiányozhattak onnan. A püspökök, érsekek, sőt, még a bíboros úr sem szűkölködött ezekben. Ám valami más is történt ott, ami addig szinte soha. Úgy éreztük, falak dőlnek le, amelyek eddig elválasztották a fiatalokat az egyházi előjáróktól. Szinte mindegyikük hihetetlen közvetlenségével, nyíltságával, a generációs szakadékot áthidalva, rangot és hosszú évszázadok tradícióit hátrahagyva beszélt hozzánk, beszélgetett velünk – mint ember az emberrel, egyenlő az egyenlővel. Végre mindnyájan úgy éreztük, ez nem az az egyház, amit az egyházi előjárók építenek, képviselnek, hanem ezt együtt építjük, együtt képviseljük. Voltak atyák, kik nem egyszer ezeken az előadásokon hozzánk leereszkedve s miket is felemelve kértek is bennünket, ifjakat, hogy segítsünk nekik, idősebbeknek, olyanná formálni egyházunkat, hogy az a mai fiatalokhoz jobban igazodjon. Valami történt, s biztos vagyok benne, hogy ez még csak

A U G U S Z T U S

a kezdet volt.

De a négy nap nemcsak a programokról szólt, hanem a találkozásokról is. Sokan bár egy közösségből jöttek, csak most tudtak igazán a másokra odafigyelni, vagy egy jót beszélgetni, amit eddig nem tehettek meg. Ezek a napok a távoli vagy éppen régi ismeretségekről is ugyanúgy szóltak. Jó volt újra látni azokat az arcokat, akiket egy-egy nagymarosi vagy éppen más hasonló találkozóról ismerhet az ember. Remek alkalom volt olyanokkal is megismerkedni, akiket eddig csak távolról figyelhattunk. S egy-egy nagy beszélgetéssel – a régi emlékeket felidézve és újakat megosztva – pedig tovább lehetett ápolni azokat a távoli barátságokat, melyeknek a nagy távolságok miatt csak az ilyen találkozók adhatnak színteret. De a régi ismeretség mellett nem egy új is született.

Visszont nem csak ezek őrzik a találkozó emlékét. Azóta számtalan riport, összefoglaló, visszaemlékezés is napvilágot látott már egyes tévécsatornák vallási műsoraiban, egyházi rádiókban, újságokban, magazinokban. Nemcsak felvételek, írások, emlékeznék, hanem a sportcsarnok falai is, ott legtöbbször gyűltünk össze a közös programokra; a templomok vastag, ódon falai, melyekbe misék, koncertek, beszélgetések hangjai szívódtak bele; és emlékeznék a kollégiumok, rendházak, melyek szállást adtak nekünk – habár a négy nap alatt a kevés alvás miatt alig-alig volt erre szükség. De nem csak a falak emlékeznék, él mindenkiben az a vidám, lelkiekben is gazdag négy nap.

Talán iskolánk számára két esemény volt a legjelentősebb: az egyik a Szentlélek útja, melyben több gárdonyis diák is felolvasást vállalt. Ebben a belvárost keresztülszelő menetben résztvevő fiatalok hét állomáson, a Szentlélek hét ajándékát elmélték át. Az állomások mindegyikén egy-egy szent közbenjárását kértük. Az értelem ajándékánál az Érsek-kertben Szent Imréhez könyörögtünk; az 56-os emlékműnél Boldog Apor Vilmoshoz. A bazilikánál, a bölcsesség ajándékánál Szent István; a jámborság ajándékánál, az Érseki palota udvarán Szent Erzsébet, majd a tudománynál, a ciszterci templom előtt Szent Gellért; a Minaretnél, a jótanács ajándékánál Szent Hedvig; végül a várban volt az utolsó állomás, az istenfélelem ajándéka, ahol Kapisztrán Szent János közbenjárásáért fohászkodott közel 2000 fiatal. A másik rendezvény, amely iskolánkat érintette, az ifjúsági fesztiválnak egyik programja volt, vagyis a Műgyetemi Katolikus Közösség Küszöb című előadása, amely igen nagy sikert aratott.

Nagyszerű volt a négy nap. Testileg, lelkileg, szellemileg feltöltötte a résztvevőket. A közös imák megihittsége, a tanúságtételek személyessége, az előadások őszintesége és közvetlensége, a misék különös varázsa és a kiscsoportos foglalkozások újszerűsége is épülésünkre szolgált. És a szinte mindig és mindenhol szóló jó hangulatú zene, ének – és olykor tánc – tette igazán feledhetlenné a négy napot. Bár „ilyen többet nem lesz” – ahogy hirdették, de lesz újabb ifjúsági világtalálkozó. S ahogy XVI. Benedek pápa mondta a mostani lezárásakor: **Találkozunk 2011-ben Madridban!**

Urbán Márta 13.A

25-29. Erdei iskola Felső-tárkányban.

A 7. évfolyam diákjainak számára ezzel kezdődik az iskola. A tábor enyhíti az iskolakezdés traumáját. Legalábbis a diákoknak, akik egy el nem feledhető hét élményeivel lesznek gazdagabbak.

Több éves tapasztalat, hogy a tábor egyik legsikerültebb programja a számháború. Az idén kétszer kellett megrendezni. Volt izgalom bőven. A képeken látszik, hogy igazi harc folyt a csapatok között.

A másik nagy élmény az utolsó estén sorra kerülő táborűz. Ennek is van egy rituáléja, hiszen rózsét kell gyűjteni, műsort kell készíteni, s aztán csak nézni kell a megigéző tüzet. Van valami ebben az estében. Valami, amit a XXI. században elő ember (diák és tanár) márcsak ritkán élhet

át. Talán ezért is szeretik a diákok olyan nagyon ezt az estét.

Köszönetet kell mondani mindenkinek, aki lehetővé teszi évről-évre ezt az egyhetes felsőtárkányi táborozást.

Év eleji események

Év eleji események

28-szept 05. Kőböl Zsolt nevelési igazgatóhelyettes úr és Rák Sándorné tanárnő vezetésével 15 tanulónk meglátogatta testvériskolánkat, az olpei St. Franziskus Gimnáziumot. Utazásukról rengeteg fénykép készült, s ezek a képek bemutatják, hogy milyen élményeket szereztek, hiszen jártak a müncheni BMW-gyárban, megcsodáltak az évszázados műemlékeket, és részt vehettek az olpei barátaink által készített kerti partin is.

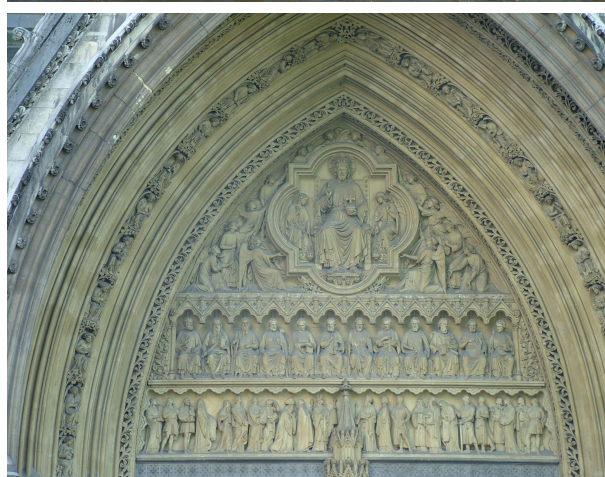
S Z E P T E M B E R

1. Veni Sancte – ünnepi szentmise a bazilikában.

Az első tanítási nap az iskolában. Köszöntjük iskolánk valamennyi tanárát, dolgozóját, különösen az új diákjainkat. Isten hozta őket. Reméljük, gyorsan beilleszkednek, s jól fognak tanulni és viselkedni, hogy örömet szerezzenek szüleiknek és öregbítsék iskolánk hírnevét.

7-21. Utazás Angliába. *Örsiné Mohl Szilvia* vezetésével három szaktanár kíséretében a 10.A, 10.E és 10.K osztályból 71 tanuló az osztályfőnökeikkel az angliai Broadstairs város Kent School iskolájában kéthetes angol nyelvi gyakorlaton vett részt.

19. Eger Megyei Jogú Város által kiírt „Virágos Egerért, szép környezetért 2008” versenyben intézményünk kertje „Arany”-minősítést kapott, mivel már negyedszer nyerte el a „Minta intézmény kert” kitüntető címet. Az elismerés elsősorban a kert gondnokának, *Tófalusi Sándornénak*, „*Iréne néni*nek” munkáját dicséri.

25. A kollégium leányai kirándultak a Szépasszony-völgybe. A cél nem a borok kóstolgatása, hanem egy vidám, hasznos játékokkal és közösségalkotó szórakozással eltöltött nap volt. Helyet kapott ebben sok ügyes feladat, amely vidámságot és kacagást okozott.

Egy felejthetetlen nyaralás

Franciaországi kalandunk még márciusban elkezdődött, mikor *Kádár Judit* tanárnő benevezett minket a „Ki tud többet Mâconról?” elnevezésű városi versenybe. Ti tudjátok, mi az a Mâcon? Ha ez megnyugtatóan hat rátok, a verseny előtt még én sem tudtam. Egernek sok testvérvárosa van szerte a világban, ezek közül az egyik legszorosabb kapcsolatot ezzel a várossal építette ki. Burgundiában található a városka, és akárcsak Eger, bortermeléséről híres. Visszatérve a versenyhez, hosszas készülődések árán, de négy gimnázium közül kimagasló teszt eredményünkkel mi, gárdonyisok nyertük el azt a lehetőséget, hogy egy hetet töltsünk francia testvérvárosunkban, teljesen ingyen. Csak költőpénzt vittünk, de azt eleget ☺. A szerencsés nyertesek: a már végzett *Szabó Edina* (12.C), *Nyikes Attila*, (13.K), a jelenleg Olaszországban tanuló *Hoór Dorottya* és jómagam, *Barta Viki*.

Július 9-én hatalmas bőröndökkel megpakolva indulunk. Elkísért minket *Kádár Judit* tanárnő és *Kormos Adrienn*, a polgármesteri hivatal ifjúsági referense, aki évek óta kíséri a nyertes diákokat. Életemben először ültem repülőn. Gyakran mondogatják a búskomor embereknek, hogy a felhők felett mindig ragyog a Nap. Ezt a tényt alátámaszthatom, tényleg így van ☺. Közel négyórás utazás és egy müncheni átszállás után érkezünk meg Lyonba, ahol már várt *Gino*, aki az egy hét alatt kísért minket a történelmi nevezetességek sűrűjében, és segített eligazodni az idegen környezetben. Nagyon furcsa érzés volt, hogy mindenütt franciául szóltak hozzánk, mindenhol francia beszédfoszlányokat hallottunk, francia reklámokat láttunk, és áthatott mindent valami különleges légkör, ami más volt, mint az itthoni.

A szállodánk egy romantikus kis épület volt a folyó partján, gyönyörűen berendezett és tisztán tartott szobákkal. A reggelit mindig itt fogyasztottuk, a menü pedig minden nap ugyanaz volt: croissant, különleges lekvárok (például grapefruit), tea és kávé, Nutella (valami, amit ismertünk is) és frissen facsart jég hideg narancslé. Az ebédet és a vacsorát egy közeli étteremben kaptuk (kivéve, amikor valami különleges helyen, mert gyakran más városban ért minket az ebédidő). A francia konyhával azonban volt némi fenntartásunk. Első: imádják a marhát, ellenben utálják átsütöni a húst. Az eredmény nem túl ínycsiklandozó. Második: sokkal kevesebb köretet esznek, mint mi, és az is zöldség, ezért gyakran éhesek maradtunk. Harmadik: soha, de soha ne egyetek endívia salátát (azt hiszem, ez volt a neve) valami keserű agyonfőtt trutyira hasonlít. Persze ettől függetlenül ettünk mi azért finom dolgokat is, a desszertek például felejthetetlenek voltak. Csodálatos fagyikelyhek, gyümölcsös torták, csokihab, és kedvencünk, a „hattyú” (ezt mi neveztük el így, valójában a mi madártejünket takarja).

Persze, nem csak evésből állt a francia utunk, nagyon sűrű és tartalmas programunk volt, mégis akadt idő vásárlásra és szabad programra is. Az első napokban rengeteget sétáltunk a belvárosban és a folyóparton. Megismertük a szűk kis utcákat, a kávézókat, a butikokat és a

történelmi nevezetességeket is. Közben rá voltunk kényszerítve a francia nyelvre. Ez egyszerre volt fárasztó, de hasznos és boldogító is, főleg ha felfogtuk, mit szeretnének mondani nekünk. A hangulat nagyon kettős volt: egyszerre éreztük magunkat egy másik világban, és egyszerre otthonosan. Tényleg nem csoda, hogy testvérváros Eger és Mâcon. Az utcákon sétálva úgy éreztem magam, mint amikor két testvért látok magam előtt: hasonlóak, de mégsem ugyanazok. A testvérek tanulni is szoktak egymástól, és ez a két városra is igaz. Nekünk pedig még van mit tanulnunk, habár az adottságaink jobbak, mint testvérvárosunknak.

Mâcon tartózkodásunk másnapján köszöntött minket a polgármester-helyettes asszony, természetesen franciául (de hála Kádár Judit tanárnőnek, felfogtuk a kedves üzenetet). A polgármesteri hivatal gyönyörű szép, és ter-

mészetesen a homlokán ott díszelgett a hármass francia forradalmi jelszó: „Liberté, Egalité, Fraternité” (gyors-talpaló francia nyelvtanfolyam, találjátok ki mit jelenthetnek). A délután folyamán egy hatalmas parkban sétáltunk (ahol rengeteg sportolási lehetőség akadt), mi pedig megtanultunk pétanqozni. Ez a franciák nemzeti játéka. A lényege, hogy öklömnyi vasgolyókat próbálsz minél közelebb hajítani egy pingponglabda nagyságú kis golyóhoz. Hatalmas sikerélményünk volt a játékban, ennek öröme még egy másik napon is játszottunk. A programunk amúgy nagyon rugalmas volt, tehát Gino a mi kedvünk szerint igyekezett szervezkedni nekünk.

A következő napon meglátogattuk a cormatin-i kastélyt. Ez egy gyönyörű épület, a berendezései azonban még szebbek. Igazi időutazáson vehettünk részt, és ami eltér az itthoni viszonyoktól, hogy teljesen nyugodtan leülhettünk az asztalokhoz, nem érvényesült a „mindent a szemnek” elv. A kastélyhoz egy nagyon gondosan ápoltság is tartozott. Este elmentünk bowlingozni. Habár testvárosunk méretben és lélekszámban is kisebb, mint Eger, mégis sokkal több lehetőség van a kulturális szórakozásra.

Másnap ellátogattunk Cluny-be. Itt azonban inkább a hely szelleme, mint a látvány volt a lényeges, hiszen konkrétan egy torony maradt fent az egykor hatalmas apátságából. Ettől függetlenül tudtak róla több mint két órán keresztül beszélni. Ráadásul franciául. Képzelheti-

tek a hatalmas érdeklődésünket. Este meghívtak minket magukhoz Gino-ék, és volt alkalmunk gyakorolni a francia társalgást, több-kevesebb sikerrel. Hallottatok már franglisul beszélni bárkit is? Nekem sikerült összehozni valahogy, de ezzel inkább nem dicsekszem egyik nyelvtanáromnak sem.

Vasárnap Lyonba utaztunk. Ez egy hatalmas város, csodálatos épületekkel és különleges, középkori hangulatú belvárossal. Van ott egy impozáns gótikus templom (ez stílus amúgy egész Franciaországra jellemző, szóval nem hazudnak a történelem tanárok). Este gyönyörű tűzijátékot rendezett testvérvárosunk, (szerintem felvehette a versenyt a pestivel is). Július 14-ét két napon is ünneplik a franciák. Vannak olyan városok ahol már előző nap durrogatnak, ilyen volt Mâcon is. Hétfőn a munkaszüneti nap miatt nem voltak nyitva üzletek vagy műemlékek, ezért kirándulásokat tettünk a környéken. Megmászunk például egy „pici” sziklát, kisebb-nagyobb nehézségek árán, de a kilátás gyönyörű volt.

Számomra azonban a legnagyobb élményt Dijon jelentette. Az a város magával ragadó. Egyszerre pezseg és nyüzsgő a rengeteg ember akár egy nagyvárosban, és egyszerre nyugtatnak meg az ódon utcák, a történelem nyomait magukon hordozó templomok és egyéb épületek. Egy otthonos nagyváros, és ilyen keveset találni a

világon. Van ott egy bagoly, amely hasonlóan funkcionál, mint Gárdonyi orra a suliban. Igaz a bagolynak a sok tapogatástól már semmi bagoly formája nincs, mert egy hagyomány szerint szerencsét hoz, és teljesíti a kívánságokat. Dijon azonban elég régóta egyetemi város, az egyetemistáknak szükségük volt a segítségre, ezt pedig a bagoly sínylette meg.

Azt hiszem, mindenki tisztában van vele, milyen élménybeszámolót tartani. Annyira szeretnék átadni minden érzést, minden benyomást minden hangulatot, de közben tudom, hogy ez lehetetlen. Én, ha megtehetném, magammal vinnék mindenkit vissza az időben, hogy átérzhessék, amit én éreztem, és megértsék, miért mondom, hogy felejthetetlen élmény volt ez az út. Akkor pedig az én emlékeim mozaikdarabkái számukra is egy olyan csodálatos képet alkotnának, mint amit én láttam magam előtt az alatt az egy hét alatt.

Barta Viktória 12.C

„Újulatok meg végre!”

2003. augusztus 31.

A napokban ünnepeltük V. Szent Páust, a huszadik század elején uralkodó pápát. Jelmondatául ezt a szentírási idézetet választotta: Mindent megújítani Krisztusban. ...

Iskolaén kezdetén diáknak, tanárnak, szülőnek, sőt valami módon a társadalomnak is át kell állnia egy fegyelmegzettebb életpályára: a könnyebb, szabadsággal, utazásokkal, strandolással tarkított mezőnyből. Ez kemény feladat, felelősségteljes kihívás. A megújulás kihívása.

A személy megújítása a bűnbánattal kezdődik. Ez nemet mondást jelent minarra, ami visszatartott a fejlődéstől, gátolt az igazi értékek felé törekvésben. Ilyen tényezők: ingyenezés, a munka és a tanulás elhagyása, az ösztönök fegyelmegzettel kikapcsolása. ...

Ha voltak megalkuvásaink, ne tartsuk azokat tovább! Bátran szakítsunk a visszahúzó erőkkel, nehogy szánalomra méltó áldozatokká váljunk.

A keresztény ember megújulása az őszinte bűnbánat és gyónás. Itt az alkalmas idő.

A megújulás igazából folyamat. Értelmes élet, amely pozitív értékek felé vezet. Nagyon sok összefüggést kíván. aki járművel közlekedik, nem teszi okosan, ha valamely KRESZ-törvényt kénye-kedve szerint figyelmen kívül hagy. Mondjuk nem ügyel a jobbkéz szabályra, és a pirosra átmegy. Még gondolni sem jó a következményekre!

A boldog élet felé vezető út KRESZ-szabályait, a tilparanasolatot sem okos dolog kijátszani, felfüggeszteni imígyen: most éppen nincs kedvem misére menni (a 3. paranas). Most nem esik jól a tiszta élet. Nekem (becsánat a kifejezésért) ne dumáljon se pap, se Isten! Tudom én, mit teszek (6., 9. paranas). - Micsoda testi-lelki balesetek, eltorzulások származnak az ilyen vagánykodásokból: házasságtörések, válások, szex-maki figurák. Vágy mennyi a kárvalottja azoknak, akiket nem érdekel a 7., 8., vagy a 10. paranas?! Hőzen csalással, hazudozással, mások megkárosításával, síkkasztásával anyagi

döntőkhöz jutnak. mennyi becsületes ember szenved, ezek miatt az örült önzők és kapzsis miatt! ...

Újulatok meg végre / Itt az alkalmas idő. ...

Szükséges, hogy minél több iskolában, intézményben meginduljon a megújulás. És ez a keresztény, Istent, Jézust ismerő, erkölcsökben megújuló és megtisztító lelkek feltámadása. ...”

Kerényi Lajos: Mondom nektek. I. 32-36. old

ÉPÜL A TORNATERMÜNK ...

Legyél Te is szerkesztő!

Ha van Téged érdeklő téma, vagy van kész anyag, amivel színesíteni szeretnéd az iskolaújságot, keresd meg a szerkesztőket vagy Kovács Ottóné tanárnőt! Szívesen közlünk minden írást, amely az iskolánk szellemiségétől nem idegen.

Szerkesztőség:

Felelős kiadó: Dr. Pisákné Balogh Éva igazgatónő.

Felelős szerkesztő: Kovács Ottóné tanárnő.

Villámpostacím: deleo@citromail.hu

Diákszerkesztő: Tóth Ágnes 12. B és Kengyel Dóra Boróka 9. Cosztályos tanuló.

Technikai munkatárs: Kovács Ottó tanár úr.